

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 21.

Den 1ste August 1889.

38te Aargang.

Tale

holdt af Præsident George D. Cannon ved Generalkonferencen
i Salt Lake City, Søndagen den 7de April 1889.

(Fortsat fra Side 311.)

Menneskene tale om Udvikling; den sande bestaar i, at vi stedse gaa fremad og opad, indtil vi en Gang blive ham lig i Aand og i Sandhed, og komme i Besiddelse af Magt og Myndighed, ligesom han besidder. Dette er os lovet. Burde dette ikke anspore os til Trofasthed. Kan der være Tale om at synde, eller om at nedjole sig i Lasten. Hvem vilde vel forspilde de Herligheder, som ifølge Guds Forjættelser tilhøre os, ved at hengive sig til syndige Lyster? Hvem vilde vel ikke ofre Alt, hvad de eje og ere i Besiddelse af, for de Udsigter, som de Sidste-Dages Hellige have? Jeg siger Eder, at ingen Mand eller Kvinde vil med Villie begaa en Synd, dersom han eller hun har rigtigt opfattet Jesu Kristi Evangelium og den herlige Fremtid, der venter de Trofaste. De ville med Afsky gyse tilbage for det. De ville ikke tænke paa at forspilde saa herlige Udsigter for saa lidt. Naar

somhelst de Sidste-Dages Hellige begaa Synd, da er det, fordi de have tabt Guds Aand og ere forblinde af Lidenskaber og Satans Ondskab. Vi gjøre maaske undertiden Noget, uden at tænke over, hvad det egentlig betyder, eller uden at have en fuld Forstaaelse om Følgerne; men ingen Sidste-Dages Hellig vil, med fuld Bevidsthed om de herlige Løfter og Betsignelser, vi have ibente, begaa Synd med Forfat. Dersom I vidste, at I ved Selvfor nægtelse og ved at bringe visse Dfere, kunde vinde en jordisk Krone og megen Magt og Ære blandt Menneskene, vilde I da ikke med Glæde bringe disse Dfere? Hvor mange Tusinder have ikke bragt de allerstørste Dfere for verdslig Ære? Men kan det lignedes med den Herlighed, som Gud har bestemt for os? Kan det sammenlignedes med det Rige, Herren har lovet os? Han har lovet, at vi skulle sidde paa Troner

og faa Kroner, at vi skulle faa Afkom
 faa mangfoldige som Stjernerne paa
 Himlen og faa utallige som Sandet
 ved Havets Bred; thi siger han: Jeg
 besegler paa Eder den Betsignelse, at
 I skulle erholde Riger, Troner, Magter
 og Myndigheder. Jeg besegler paa
 Eder Abrahams, Isaaks og Jakobs Betsignelser, at I skulle komme frem paa
 den første Opstandelses Morgen, klædte
 i Herlighed, Udødelighed og evigt Liv.“
 Saadanne ere de Vøfter, der ere givne
 de Sidste-Dages Hellige. De fleste af
 disse Betsignelser ere bleve beseglede paa
 Eders Hoveder. Herren lovede Abraham,
 at hans Sæd skulde blive faa utallig som
 Stjernerne paa Himlen og som Sandet
 paa Havets Bred. Den samme Betsignelse
 er bleven beseglet paa Eders
 Hoveder, I Sidste-Dages Hellige, som
 have været trofaste. Tænk blot! Der-
 som Menneskene ville bringe ethvert
 Offer og gennemgaa alle Slags Besværligheder, Farer og Glendigheder,
 for at vinde jordisk Løn, hvor meget
 mere burde da ikke vi, som have faaet
 saadanne store Forjættelser, være villige
 til at opofre Alt. Er der noget Offer
 for tungt for os at bringe? Kunne
 I tænke Eder noget for svært, for at
 opnaa disse Betsignelser? Nej, jeg er
 overbevist om, at der ikke findes en
 Eneste her i Forjættelsen af de, der
 forstaa disse Forjættelsers sande Betydning,
 og som have smagt den tilkommende
 Verdens Kræfter, uden de
 jo ere villige til at bringe ethvert Offer,
 for at opnaa dem.

Men, siger En, dersom vi høre en
 af vore Modstandere tale om disse
 Ting, da vilde det lyde langt anderledes;
 thi han vilde sige, at vi vare bedragne
 i alt dette.

Vore Modstandere tænke at kunne
 fuldkaste vor Tro ved at latterliggjøre
 den. De betragte vore Lærdomme, som

meget forunderlige, men ere de mere
 underlige end meget af det, som den
 kristne Verden tror paa? Hvad tror
 den kristne Verden om Gud, som den
 tilbeder? Den tilbeder Jesus Kristus
 som sin Gud. Hvem var Jesus Kristus?
 — Han kaldes Barnet fra Bethlehem.
 Han var altsaa en Gang et Barn? —
 Ja, han blev født af Jomfru Marie.
 Der gives en talrig Klasse af Kristne,
 der beder til Jomfru Maria, for at
 hun kan gaa i Forbøn for dem hos sin
 guddommelige Søn. De aflægge Vøfter
 til hende, de tilbede og anraabe
 hende om at tale deres Sag hos sin
 Søn. Hvem er denne guddommelige
 Søn? Jesus Kristus. Var han Guds
 Søn, født af en Kvinde? — Nu vel,
 naar en Gud kunde fødes af en Kvinde,
 hvorfor kan saa andre Guder ikke fødes
 af Kvinder? Er han en Undtagelse
 fra hele Slægten? Er han det eneste
 Bæsen, født af en Kvinde, der kan
 opnaa Guddommelighed? — Det synes
 ikke at være logisk og det er heller ikke
 rimeligt at antage.

Nogle sige, at der ikke gives nogen
 Forudtilværelse; at vore Aander blive
 dannede samtidigt med vore Legemer
 eller et Par Minutter før, og at denne
 evige Sjæl først blev født kort før vore
 Legemer. Saaledes tror den kristne
 Verden, og Idéen om en tidligere Tilværelse
 bliver latterliggjort, trods den
 Kjendsgjerning, at Jesus, der var Guds
 Søn, blev født af en Kvinde. Da
 Jesus sagde: „Jeg er den, jeg er“, da
 han viste sig for Jareds Broder, da
 han viste sig for Moses, — da var
 han uden Tvivl en fuldvogen Mand.
 Og dog blev han født af en Kvinde.
 Jeg undrer mig ikke over, at Paulus
 siger, at Guddommen er et stort My-
 sterium. At Gud skulde vise sig i Kjød,
 er ubegribeligt for Menneskene, thi de
 fatter ikke disse Ting. Men dersom

Jesús, der en Gang var en fuldvoksen Mand, kunde blive lille nok til at træde ind i Verden som et lille Barn, er det da urimeligt, at vi ogsaa kunde fødes paa den Maade? — Jeg synes det ikke. Det forekommer mig, at naar Jesús kunde fødes paa den Maade, saa maatte vi ogsaa kunde det, for at vore Aander maatte kunne formindskes, hvor store vi end vare, saa at de kunne fødes som smaa Børn. Det synes forunderligt, men fordi vi ikke forstaa det, skulle vi derfor forkaste Sandheden? eller skulle vi vente til den bliver aabenbaret for os. Jeg kommer til at tænke paa en Omstændighed, der til dels kaster Lys i denne Sag. Ved en vis Lejlighed, da Jesús drog ind i Gadarenernes Land, mødte han en Mand, der var besat af Djævelen; Mennesket tilbød ham og sagde til ham: „Hvad har jeg med Dig at gjøre, Jesús, den allerhøjeste Guds Søn? Jeg besværges Dig, at Du ikke piner mig.“ Jesús begyndte at kaste Djævelen ud af Manden, men det var en voldsom Djævel. Han kunde ikke bindes hverken med Kæder eller Baand. Da Jesús spurgte ham om hans Navn, sagde han: „Legio, thi vi er mange. Og de bad ham om at maatte fare i en Flok Svin, og Jesús tillod det, og hele Flokken styrtede ned af Brinken i Søen og druknede. Tænk blot! Et Menneske besat af en Legion Djævel! Hvo ere disse Aander? Ifølge Aabenbaring til os, vare de en Gang ligesom vi, men ved det store Frafald i Himlen, stillede de sig paa Lucifers, Morgenrødens Søns Side og modsatte sig Gud og Sønnen, Jesús Kristus. Og til Straf for dette Oprør forspildte de deres første Prøvestand og tillodes ikke at faa Legemer. De bleve udkastede af Himlen — en Trediedel af Himlens Hærskare — og de bleve Djævelens Engle, og fra den Dag til

nu have de vandret omkring paa Jorden og fristet Menneskenes Børn og forsøgt at lede dem paa Afveje, indskydende i deres Hjærter Opstæthed mod Gud, Her, Nærighed og Laster af alle Slags, og prøve, som Satans Medhjælpere, at bringe Menneskene ned i den samme forfærdelige Tilstand, hvori de selv befinde sig. Det ser ud til, at nogle af disse Aander toge den Mand i Besiddelse. Dersom det derfor skulde paastaas, at en Aand ikke kan faa Rum i et lille Barn, da have vi heri et godt Bevis paa, hvor meget Aanderne kunne formindskes.

Vi eksisterede, før vi kom her. Der gives vist næppe en Mand eller Kvinde, som ikke har haft en utydelig Erindring om noget, der er skeet, før de kom her, som om det var foregaaet ligesom en Drøm, i en anden Verden eller paa et andet Sted. Jeg har hørt mange Mænd og Kvinder sige, efter at have annammet Evangeliet: „Det forekommer mig, at jeg altid har kjendt dette. Disse Principer vare jeg fuldkommen bekendte med, som noget, jeg længe havde forstaaet, men atter glemt.“ Jeg tvivler ikke om, at vi have kjendt Evangeliets Principer, og skjøndt de vare forsvundne fra vor Husommelse, saa fristedes de dog atter op i vor Erindring naar vi igjen hørte dem.

Jeg tror, at naar vi se vor himmelske Fader, da ville vi gjenkjende ham, og Erindringen om ham vil vende tilbage til os, og vi ville erindre, at vi en Gang vare hos ham, og at han er vor Fader; og vi ville falde hverandre om Halsen og kysse hverandre. Vi ville ogsaa gjenkjende vor Moder. Vi ville gjenkjende dem, der avlede os i Aander- verden; lige som vi ville gjenkjende hverandre, efter at vi have forladt denne Sære. Præsident Woodruff sagde i Gaar, at vi ville gjenkjende

vore smaa Børn, at vi ville møde vore Døde igjen i den Skikkelse, hvori de bleve nedlagte. Ja, vi ville gjenkjende hverandre. Den Mand, der ved Døden maatte stilles fra sin Hustru eller Hustruer, vil kjende dem igjen. Og ligeledes vil Hustruen, der har begravet sin Mand. Forældrene ville gjenkjende deres Børn og Børn deres Forældre. De ville mødes i deres velkjendte Udseende. De ville se dem rensede, lutrede, udødelige, herliggjorte og salige, men de ville ikkebestomindre gjenkjende hverandre fuldstændigt.

Jeg var en Dreng, da min Familie forenede sig med Guds Hellige. Jeg længtes meget efter at se Profeten Josef, da jeg havde hørt saa meget Tale om ham. En Gang traf jeg til at komme i en stor Forsamling, hvor Josef var tilstede, og uden at jeg havde noget Kjenndemærke paa ham opdagede jeg ham snart blandt alle de andre. Jeg kjendte ham, ligesom om vi havde været gamle Venner. Jeg er vis paa, at jeg maa have været sammen med ham før og staaet i fortroligt Forhold til ham der. Vi have uden Tvivl Alle oplevet Tilfælde, hvor vi have følt, at der har været et aandeligt Bekjendtskab mellem os og Folk, som vi have mødt. Næsten hveranden Persons Ansigt forekommer mig bekjendt. Det er derved at beslagtede Sjæle blive bragt i Berørelse med hverandre. Det Bekjendtskab som vi tidligere have haft til hverandre, er uden Tvivl det, som drager os til hverandre her.

Saaledes tror jeg ogsaa, det vil blive herefter. Vor Huskommelse vil blive stærket i en ualmindelig Grad. Enhver af vore Gjæringer vil staa klar for os. Der vil ikke være nogen Scene eller Tilfælde i vort forbigangne Liv, som vi ikke vil erindre i den kommende Verden. I have vist hørt

om Mennesker, der have været lige ved at drukne, eller som ere faldne fra et højt Punkt, fortælle, at i Løbet af to Sekunder er hele deres Liv med Lynets Hurtighed gledet forbi Sjælens Dje, lige som et Panorama. Dette beviser, hvilke Kræfter der ligge skjulte i den menneskelige Hjerne, der, naar de kaldes til Live ved Guds Magt, vil bringe os til at erindre Alt, ikke blot hvad der tilhører dette Liv, men langt tilbage i Tiden, til det Liv, vi levede, før vi kom her, til den Tid, da vi levede sammen med vor Fader og Gud, og de lyse Aander, der stode omkring hans Trone, og sammen med de Retfærdige og Gode.

Det er ofte blevet sagt os, at vi vare udvalgte, før vi kom her. Jeg tvivler ikke i mindste Maade derpaa. Abraham beskriver dette saa smukt, idet han siger, at han saa visse Væsener, og Herren fortalte ham, hvem de vare og jagde til ham, at han (Abraham) var Een af dem, at han var bleven udvalgt til at udføre en stor og mægtig Gjærning. Og saaledes er det med Alle, som ere udvalgte.

Men lad mig omtale en Værdom, jeg har fundet eksistere endog iblandt Eldsterne. Jeg har ikke Tid til at opholde mig længe ved dette Emne og vil kun omtale det i Korthed. Jeg hentyder til den Tid, at der gives noget som Forudbestemmelse — det vil sige i dette Ord's urigtige Forstand, nemlig at Nogle ere forudbestemte til at blive frelste, Andre til at blive fordømte. Med andre Ord, at Nogle ville blive fordømte, i hvad de end gjøre. Jeg ønsker at bortrydde denne urigtige Anskuelse hos mine Søskende, om jeg kan. Folk forbegler undertiden Forudbestemmelse med Forvidenhed. Fordi Gud har forudsæet Noget, følger ikke deraf, at han har forudbestemt det. Han vidste

forud, at Faraos vilde forkaste Moses' og Arons Vidnesbyrd og vilde modstaa Israelliterne. Men Faraos havde fuldt Brug af sin frie Villie. Det stod til ham selv at annamme det Budskab, som Moses bragte ham, men det stod ogsaa til ham selv at forkaste det. Han valgte at forkaste det, og Gud forherligede sit Navn paa Jorden, ved at vise sin Magt og sine store Gjerninger blandt Egypterne, men han havde ikke forud bestikket Faraos til at fordommes. Hans Forubvidenhed strækker sig ud over alle Begivenheder indtil de sildigste Tider. Han kjender Alt angaaende os. Jesus vidste, at en af hans Disciple vilde blive en Djævel, men denne havde sin frie Villie og valgte selv den skrækelige Part, som han indtog i Lidelsesdramaet. Han forraadte Guds Søn og bragte selv sin skrækelige Skjæbne over sig. Det samme var Tilfælde med Esau, han havde lige saa god Lejlighed til Betsignelser som Jakob. Kain havde lige saa god Anledning til at gjøre Godt som Abel. Gud sagde til ham, at hans Offer vilde blive modtaget, dersom han gjorde Godt. Gud formanede ham; hans Fader har uden Tvivl ogsaa formanet ham til at forjage Synden, men han handlede stik imod al Formaning.

Fader Eder ikke bedrage, Brødre og Søstre! giv ikke Plads for saadanne Tanker, at I ere bestemte til at fordommes, eller at I ere bestemte til at begaa Synd, bestemte til at omgives af Fristelser, som I ikke kunne modstaa. Der existere ikke nogen saadan Værdom i Guds Søns Evangelium. Vi have vor frie Villie og kunne gjøre, hvad vi selv synes bedst om.

Vi kunne handle rigtigt eller urigtigt, men det bør os at gjøre det, som er Ret. Det er vor Pligt at holde Guds Befalinger og tjene ham af vort ganste

Hjærte, og dersom vi ville gjøre det, da vil Gud give os Sejr tilsidst. Vi ville triumfere over alle Vanskeligheder, og Guds Rige vil tiltage i Magt, det vil overvinde alle de Besværligheder, det nu maa kæmpe mod, indtil Alt, hvad der er forudsagt om det, opfyldes. Det vil fylde hele Jorden; det vil blive den regjerende Magt, og Jesus vil komme og regjere paa Jorden i et Tusind Aar. Dersom vi blive trofaste skulle vi regjere med ham; de, der henjove i Forvejen, skulle opstaa og møde ham i Skyn, saavel som de Levende, ligesom Apostelen Paulus har sagt. Dagen er nær for Haanden! Fatter derfor Mod. vær ikke mismodige; thi Gud vaager over sit Bænk og over Eder — endog Eders Hovedhaar ere talte. Ikke en Spurv — en Fugl, der nu er meget almindelig iblandt os — falder til Jorden uden Guds Villie, og I ere mere end mange Spurve. Gud vaager over Eder, han sørger for Eder; hans Engle ere rundt om Eder.

Tænk over, hvad han sagde ved en vis Lejlighed! Bogter Eder, at I ikke forarger den Mindste af mine Smaa; thi jeg siger Eder, at deres Engle se altid min Faders Ansigt." Forarger derfor ikke Guds Udvalgte. Bogt Eder for at forarge Eders Brødre og Søstre. Deres Engle staa altid for vor himmelske Faders Ansigt og beder for dem, vaager over dem og tager Vare paa dem. Jeg har talt om de onde Aander og de onde Indflydelser, der faldt med Satan; men jeg har ikke omtalt den herlige Hærskare af rene Aander, der staa ved Faderens højre Haand, og som ere hans Tjenere og udføre hans Villie, og som til alle Tider vaage over hans Udvalgte, paa det de ikke skulle støde deres Fodder paa nogen Sten. Gud tager Vare paa os og alle sine Børn; og dersom vi ville være trofaste

mod ham, saa skulde vore Sorger og Byrder, om de end ere aldrig saa store, og om det end ser ud, som skulde vi knuses under Bægten af vore Byrder, dog tages bort. Gud er med os, hans

Engle ere om os, og tilsidst ville vi blive befriede og frelste og ophøjede i Guds Rige, hvilket jeg beder maa ste med Eder og mig, for Jesu Skyld. Amen.

Kostbare Perler.

Brudstykke af Taler, holdte til forskjellige Tider, af Kirkens levende Mænd.

Præsident Brigham Young:

Om Evangeliets Forskyndelse i Landeverdenen.

Jesús var bestemt til at udføre en stor Gjerning paa Jorden. Han udførte sin Mission og maatte derpaa lide Døden for sit Vidnesbyrd. Det samme har været Tilfælde med næsten ethvert Menneske, som var forudbestillet til at udføre en vigtig Mission paa Jorden. Josef Smith sagde med Sandhed: „Ingen Magt er i Stand til at berøve mig Livet førend min Gjerning er fuldendt.“ Ingen Magt paa Jorden eller i Helvede kunde berøve ham Livet, indtil han havde fuldført den Gjerning, som Faderen gav ham at udføre. Indtil det var udført skulde han leve. Da han døde fik han sin Mission i Landeverdenen, ligesom Jesús. Jesús var den første, som gik bort for at prædike for Aanderne, som vare i Forvaring, eftersom han holdt Nøglerne (eller Myndigheden) til at bringe dem Frelse ved Evangeliet. Disse Nøgler bleve ham givne, den Dag og Time, da han indgik i Landeverdenen, og dermed aabnede han Aanderne Afgang til Frelse.

Sammenlign den Del af Jordens Indbyggere, som i vor Tid har hørt Evangeliet, med de mange Millioner, som aldrig hørte det medens de levede,

eller for hvem Frelsens Plan aldrig var fremstillet, og I ville, ligesom jeg, komme til den Slutning, at der er et uhyre stort Værk at udføre i Landeverdenen. Josef er endnu ikke færdig med sit Arbejde der. Naar han bliver færdig med sit Arbejde i Landeverdenen, saa vil han blive oprejst fra de Døde, men han er endnu ikke færdig der. Tænk paa de mange Millioner Mennesker, som have levet og ere døde uden at have hørt Evangeliet og uden Guds Riges Nøgler eller Myndighed. De vare ikke beredte til at opnaa den celestiale eller højeste Herlighed, og der var ingen Magt, som kunde berede dem for den, uden Præstedømmets Nøgler (Myndighed).

De maa derfor gaa ind i Landeverdenen, Forvaringsstedet, (som undertiden kaldes et Fængsel). De Gode og de Onde, de Retfærdige, saavel som de Uretfærdige maa gaa til dette Forvaringssted eller Paradis, og der var det, at Jesús gik hen for at aabne Frelsens Døre for dem, som vare døde uden Evangeliet, og med mindre, at de siden have tabt Nøglerne eller Myndigheden, ligesom det skete her paa Jorden, saa har der været Aander iblandt dem, som have haft det hellige Præstedømme, og som have virket iblandt dem fra den Dag til nu. Have de derimod tabt

Røglerne eller Præstedømmets Myndighed formedelst Overtrædelse, saa maa en Mand, der har været i Rjødet, som f. Ex. Josef, bringe dem denne Myndigheds Røgler igjen, og Een efter en Anden vil blive kaldet derhen, efter som Herren ser, at der behøves Hjælp . . . . Han er nu der, ivrigt beskæftiget med at udføre sin Mission, og dersom de skulle have tabt Præstedømmets Myndighed i Nandeverdenen, ligesom de forhen gjorde her paa Jorden, saa har Josef gjengivet disse Røgler i Nandeverdenen, saa at vi, der nu leve paa Jorden, paa denne Frelsens Dag, baade for Israels og Esaus Hus, kunne udføre visse Handlinger for dem, der døde uden at have hørt Evangeliet, og uden sand Kundskab om Gud.

Alle, som en Gang have levet eller i Fremtiden ville komme til at leve paa denne Jord, ville saa Anledning til at høre og annamme Evangeliet. Der vil være Apostler, Profeter og andre Herrens Tjenere, ligesom der er her, til at lede dem paa Sandhedens og Retfærdighedens Vej og føre dem tilbage til Gud. Alle ville saa Anledning til at opnaa Frelse og evigt Liv. Hvad synes I om et saadant Evangelium? Ingen vil blive nægtet Anledning til at komme i Besiddelse af det. Hvor findes der en sekterist Præst, som i Grunden kjender Noget til Evangeliets frelsende Kraft?

Hvor gaa I hen, naar I aflægge dette Tabernakel? — Til Nandeverdenen. Tænke I, at komme hen i Abrahams Skjød? — Nej, ikke paa langt nær, men I indgaa i Nandeverdenen. Hvor er Nandeverdenen? — Den er her omkring os. Gaa de Gode og de Slette tilsammen Sted? — Ja de gjør! — Befinde de sig i eet og samme Rige? — Ja de gjør! — Gaa de til Solen? — Nej! — Komme de udenfor de

Grænser, som tilhøre denne Jord? — Nej, de gjør ikke. — De ere komne paa denne Jord, i den udtrykkelige Hensigt, at bebo den for bestandigt. Hvor ville I ellers gaa hen? — Intetsteds, uden hvor I ville erholde Tilladelse til at gaa.

Jeg kan ikke sige om Josefs Aand er netop her paa dette Sted, men jeg kan forsikre Eder, at den er i Nærheden af de Sidste-Dages Hellige og han er ivrigt beskæftiget med at prædike for Manderne i Forvaringsstedet, og med at gjøre Forberedelser til at frelse de af Jordens Nationer, som levede i Mørke, med Hensyn til Evangeliet, inden det blev, ved ham, indført i disse Dage. Han har ligesaa meget Arbejde at udføre der, som jeg har her. Fader Smith, Carlos og Broder Partridge, ja enhver god hensovet Hellig, har ligesaa meget at udrette i Nandeverdenen, som I og jeg har her i denne. De kunne se os, men vi kunne ikke se dem, undtagen vore Dine blive aabnede. Hvad bestille de der? — De prædike hele Tiden og berede Vejen, saa at vi kunne skynde os med at bygge Templer baade her og paa andre Steder . . . . De skynde sig, for at kunne være færdige til den Tid vi ere færdige, og vi skynde os Alle, for at være beredte til vor ældre Broder vil komme.

Naar de trofaste Eldster, som bære dette Præstedømme, indgaa i Nandeverdenen, saa medtage de den samme Fuldmagt og Myndighed, som de havde medens de levede i deres jordiske Tabernakel. De have faaet Magt over Arvefjenden her, og selvfølgelig have de fuldkommen Magt over de onde Mander der, og Satan kan ikke skade dem. Men saalænge, som de leve her i Rjødet, kunne ingen af Adams Efterkommere blive fri for Satans Magt.

Mander kunne se og omgaaes Mander,

ligesom vi i Legemer se og omgaaes med Legemer, skjøndt Aanderne bestaa af en saa forfinet Materie, at de ikke kunne berøres af disse vore grovere Legemer. De kunne gaa, samtale og holde Forsamlinger, og gode Aander, som Josef og andre Eldeste, der have forladt Kirken her paa Jorden, for at virke en kort Tid i en anden Sfære, forene deres Kræfter og gaa fra Sted til Sted for at forkynde Evangeliet, idet Josef leder dem og siger, gaa fremad Brødre, og om Noget vil lægge Eder Hindringer ivejen, saa befal dem

blot at vige bort! I have Magt til at drive dem bort, naar de ville hindre Eder, men dersom de ville lytte til Evangeliet, saa maa I prædike for dem. Kunne de Eldeste i Landeverdenen saa døbe dem? — Nej! — Hvad kunne de da gjøre? — De kunne forkynde Evangeliet for dem, og naar vi saa Zion opbygget, som det skal være, saa ville de Hellige, som leve, udføre Daab for deres hensovede Slægtninger og Benner, i Herrens hellige Templer, Mænd for Mænd, og Kvinder for Kvinder.

Den 1ste August 1889.

Agt paa Eidernes Tegni

„Dg der skal ske Tegni i Sol og Maane og Stjerner; og paa Jorden skulle Folkene ængstes i Fortvivelse, naar Havet og Bølgerne bruse, naar Menneskene jorsmægte af Frygt og de Tings Forventelse, som skulle komme; thi Himmelsens Kræfter skulle røres. Dg da skulle de se Menneskenes Søn komme i Skyen med megen Kraft og Herlighed. Men naar disse Ting begynde at ske, da ser op og opløster Eders Hoveder, efterdi Eders Forløsning stunder til.“
Luf. 21, 25—28.

Skjøndt disse Frelserens Ord bleve udtalte i den Hensigt, at sætte Menneskene, som maatte leve paa den Tid, da denne Profeti skulde opfyldes, i Stand til at vide den omtrentlige Tid for Herrens anden og herlige Tilkommelse, saa finde vi dog, at kun faare saa lægge sig dem paa Hjærte eller tænke paa, at „Dagen, som brænder som en Dgn“ er nær forhaanden.

Vor Tids Dagblade bringe den ene rædselsfulde Beretning efter den anden, om Ulykker i forskjellige Lande, hvorved der er foregaaet uhyre Tab af Menneskeliv og Ejendom, uden at man, i det Hele taget, skjænter disse gruopvækkende Nyheder nogen snyderlig Dpmærksomhed. Næppe ere Jammerstrigene fra de Ulykkelige, der omkom i Katastrofen i Johnstown, hendøde i Vandmassens fraadende Bølger, før en Skare af kristne Vanditter samle sig om Bigene paa Ulykkesstedet, lige som Gribbene ved et Nadsel, for at plyndre, og i mange Tilfælde lemlæste Bigene for at komme i Besiddelse af Smykker og andre Værdigjenstande, der maatte findes hos de Omkomne. Da siden Flammerne fortsatte Udelæggelsesværket i den ulykkelige By, fortsatte Røverne ogsaa deres skrækkelige Virksomhed blandt de brændende Ruiner. Kun en enkelt Efterlevende, her eller der, vilde maaske, i

den stræffelige Ulykke, se et af „Tidens Tegn“, der tydede hen paa Frelserens forestaaende Komme.

Lynet slaar ofte ned og Hagelen anretter undertiden uhyre Skade, medens Cykloner, Stjppomper, Hvirvelvinde og Orkaner feje Jorden, som med „Ødelæggelsens Røst“, men det synes som om Folk vel „forsmægte af Frygt og de Tings Forventelse, som skulle komme“, men dog kun berede sig, ved at grave sig de paatalbte Cyklon-Rjældere, for i Jorden at sikre Livet, men uden at omvende sig eller søge Herren for at tjene ham. De ualmindelige hyppige Sammenstød mellem Dampskibe paa Havet og Jernbane-Ulykker paa Land, hvorved saa mange Mennekeliv gaa tabt, vække lige saa lidt Opmærksomhed i den Retning, eller bringer Folk til at tænke paa, at en Herrens Profet i disse sidste Dage har sagt: „Se, der er megen Fare paa Vandene, og i Særdeleshed herester, thi jeg, Herren, har i min Brede bestuttet megen Ødelæggelse paa dem, ja og i Særdeleshed paa disse Vand; dog er alt Kjød i min Haand, og den der er trofast iblandt Eder, skal ikke omkomme paa Vandene.“ (Pagtens Bog Side 195). Denne Aabenbaring gav Herren ved Profeten Josef Smith, den 12te August 1831. I en anden Aabenbaring, som blev given nogle Maaneder tidligere (den 7de Marts s. A.) siger Herren: „Og naar Hedningernes Tid er kommen, skal der brude et Uds frem iblant dem, (Hedningerne eller de Kristne) som sidde i Mørket, og det skal være mit Evangeliums Fylde, men de annamme det ikke; thi de mærke ikke Udsjet, og de vende deres Hjærter bort fra mig, formedelst Mennekenes Bud; og i den Slægt skal Hedningernes Tider fuldkomnes. Og der skal staa Menneker i denne Slægt, der ikke skulle forgaa førend de se en overstrømmende Tugtelse; thi en ødelæggende Sygdom skal bedække Landet, men mine Disciple skulle staa paa hellige Steder og ikke rokke; men blandt de Ugudelige skulle Mennekenes opløste deres Røst og bande Gud og dø. Og der skal ogsaa være Jordstjælv her og der og mange Ødelæggelser; dog ville Mennekenes forhærde deres Hjærter mod mig og gribe til Sværdet mod hverandre og ihjelslaa hverandre.“ (Pagtens Bog Side 84.) Bherne Seattle og Princetowns Brand og Hongkongs og andre kinesiske Stæders Overbømmelse og Ødelæggelse, som de nyste Telegraf-Efterretninger meddele os, ere visselig af en saa mærkelig Bestaaffenhed og udstrakt Betydning, at man skulde tro, at det maatte opvække den mere alvorlige Del af Mennekenes til Eftertanke, men nej! — de betragtes kun som Begivenheder, der snart glemmes eller fortrænges af andre.

Medens dette gaar for sig, ruste alle Nationer sig til en Udryhdelsekrig, hvortil Historien aldrig har opvist Magen, at domme efter de uhyre Rustninger og Forberedelser, som der gjøres til Lands og til Blands. Mennekenes i Almindelighed, have visselig forhærdet deres Hjærter og grebet til Sværdet, som Herren lod sin Tjener Josef forudsige, som en Advarsel til de saa Oprigtige, der maatte findes her og der iblandt Nationerne. Massen af Folket tillukker deres Hjærter og forkaste det frelsende Budskab, som tilbydes dem af Herrens uanseelige, ydmyge Tjenere. „Man tager tilægte og bortgifter, bygger og planter, ligesom i Noe Dage“ og agter ikke paa Tidernes Tegn, skjønt man „ængstes i Fortvivelse, naar Havet og Bølgerne bruse“, saa vel som naar andre store Ulykker indtræffe.

Den nulevende Slægt udmærker sig i Særdeleshed ved sin Tvivl og Bantro paa Alt, hvad der sætter Gud i nogen direkte Forbindelse med menneskelige

Affærer. Man synes at tænke, at den Almægtige aldeles Intet har at gjøre med Menneskenes nationale eller sociale Forholde, og man indrømmer ham kun en ganske ringe Indblanding i religiøse Anliggender, og ser helst, at han holder sig udelukkende paa sit eget Gebet i Himmelen. Man kan nu saa godt selv indrette sig det bekvemt i saa Henseende, og bane Vejen let og bekvem, saa at den rige Mand, uden Vanskeligheder vil finde den og slippe ind i Himmelen, endskjønt Frelseren sagde, at det ikke var saaledes i gamle Dage. Vor Tid, mener man, er nu saa fremstreden og man har gjort saa mange nyttige (?) Opfindelser paa alle Omraader, at man har nok at vælge imellem til at tilfredsstille hver Enkelt's Smag og Fordringer. Der er Troesfamsund af forskellige Slags i hundredevis og man kan derfor nu „vælge sig selv Lærere i Hobetal, efterksom det kildrer i Ørene“, saa som Paulus forudsaa og forkyndte.

Naar en Sidste-Dages Hellig paapeger nogen af disse Begivenheder, som et Tidens Tegn eller den Almægtiges Straffedomme, saa bliver han anset som en enfoldig Daare eller Bigot, og udsætter sig sædvanligvis for Folkets Foragt, Spot eller Forsølgelse, og omtaler han at Profeten Josef Smith har profeteret desangaaende, saa gjør det som oftest Folket endmere opbragt. Man har derved let for, at sætte sig ind i de gamle Profeters Forholde, og Aarsagen til at de bleve forfulgte og dræbte, medens deres Forsølgere omkom i Vantro og Ugudelighed.

Det hænder dog undertiden, at Een og Anden, som ikke er „Mormon“, bliver paavirket af Profetiens Mand, og lader den advarende Røst, som en Basune, lyde for sine Tilhørere; saaledes holdt Hans Belærværdighed, Dr. Hannon fornødig et Foredrag for „de unge Mænds kristelige Forening“, i San Francisco, i Kalifornien, hvor der var flere hundrede Mennesker tilstede. Idet han dvælede ved de skrækelige Begivenheder, i Johnstown og Seattle, sagde han: „De ere frygtelige og gruopvækkende Bud fra Gud.“ Hans Foredrag gik, i det Hele taget, ud paa at vise hvad man burde lære af de omtalte store Ulykker. Han udbød: „De ere Haandskriften paa Muren, men vi bør erindre, at medens han skriver med sin højere Haand, udrækker han, i Kjærlighed, sin venstre Haand imod os. Der er i Virkeligheden ligesaa megen Barmhjærtighed ved disse Ulykker, som der er i det smilende Sollys, men vi kunne ikke altid forstaa det. Vi ere blevne advarede om at være forberedte paa Døden, og vi burde være stikkede for at nyde Himlens Betsignelser; derfor bered Eder, mine Venner! Det er Guds Røst, som taler til Eder. I og jeg maa berede os, det er hvad vi burde indse, ved hvad der er skeet i Johnstown.“

Hans Belærværdighed synes for et Djeblik, at have glemt, at det kun er „Mormonerne“, som tro paa Profeter og Profetiens Gave, efterksom det jo er saa almindeligt blandt Nutidens Religionsbekjendere, at erklære, at man ikke har Brug for dem længere. Han maa absolut rent have forglemt denne populære Anskuelse, idet han sluttede med følgende mærkelige Forudsigelse om den vigtigste Stad ved det stille Havs Kyst, San Francisco:

„Vi ere hver Dag advarede om, at, sent eller tidligt, vil Dødens sorte Flod vælte sig over San Francisco og at hver eneste Sjæl af Eder vil blive skyllet ud i Havet. I maa berede Eder for denne store Ulykke, for den vil visjelig komme.“

Vi tør ikke indestaa for enten Pastor Hannon er en Profet eller ikke, men hvorfor mon man ikke behandler ham, som Josef Smith eller Oldtidens Profeter? — „Verden elsker sit eget.“ —

Apostelen Peter skriver om den Tid, i hvilken vi leve, følgende træffende Profeti:

„Vider da først dette, at i de sidste Dage skulle der komme Bepotttere, som vandre efter deres egne Øster og sige: hvad bliver der af Forjættelsen om hans Tilfommelse? Thi fra den Dag, Fædrene ere hensøvede, forblive alle Ting saaledes, som fra Skabningens Begyndelse.“ (2 Pet, 3, 3—4.) C.

Afsløsning.

Følgende Brødre ere herved løste fra deres Mission i Skandinavien, med Tilladelse til at vende tilbage til Zion med det Selskab af Emigranter, som agte at afsejle herfra den 8de August:

J. C. A. Weibye; James Andersen; M. Jørgensen; H. Sørensen; J. Thomsen; A. Knudsen; D. Jønson; H. P. Jensen; L. E. Eggertsen; H. Lønnen; J. B. Toolson; A. Mortenson; D. Olson; D. J. Nordberg; D. G. Svenson; J. Berg.

Idet vi nu give Afkald paa disse Brødres værdifulde Arbejde blandt Folket i de skandinaviske Lande, føle vi det som vor Pligt, herved at bevidne dem vor Tilfredshed og Tak, for den Beredvillighed, Ridkjærhed og Trofasthed, som de have udvist i den Tid, som de have virket her i Herrens Tjeneste, og vi bede, at Guds Betsignelse maatte være over dem i Fremtiden, saa at de i deres Familiefreds maa finde den Glæde, Fred og Hygge, som de have maattet forlade og bringe som Offer, medens de vandrede her, „som Fremmede“, skjønt de vare i deres gamle Fødelande, for at forkynde Saliggjorelsens Evangelium til en falden og vantro Generation.

Bestikkelse.

Ældste C. E. Petersen er herved bestillet til at præsidere over Kjøbenhavns Konference, og Ældste C. A. Hansen til at præsidere over Aalborg Konference.

C. A. Fjeldsted,

Præsident for den skandinaviske Mission.

Tankeprog. Bliv aldrig træet af at angribe et haardt Hjærte med Mildhed; ethvert Hjærte har sin Solside, hvor Mildhed kan faa Druerne til at modnes.

Guds Profeter i de sidste Dage.

(Af C.)

(Fortfat fra Side 320.)

Utahs blomstrende Tilstand er nu saa velbekjendt, at det ikke behøver nogen yderligere Forklaring. De Tusinder af lykkelige Hjem, omgivne af herlige Frugthaver, frodige Agre og Enge, og især de 50 Tusinde jublende Søndagskolebørn vidne, mere end noget Andet, om, at Brigham Young var en stor Guds Profet, og en Leder for Nutidens Israel, som han, under Guds Vejledning, har samlet fra alle Verdensdele og gjort til et lykkeligt og forenet Folk. Hans praktiske og vise Raad ledede Folket i de tredive Aar, som han levede, efterat have ført dem ud af Trældom og Lidelse til Frihed og Velstand. Stædernes og Byernes regelmæssige og beundringsværdige Anlæg, og især det hensigtsmæssige Bandedingssystem har gjort Brigham Youngs Navn uddødeligt i Verdens Dine, medens hans Minde, vil blive bevaret i taknemmelige Helliges Hjerter, som, tilligemed deres Efterkommere, ville høste Frugterne af denne store og gode Mands Tro og Virksomhed, og de ville altid anse ham, som en af de største Profeter og vise Mænd, der nogensinde levede paa Jorden.

Det var efter Brigham Youngs inspirerede Bestemmelse, at Apostelen Crastus Snow blev sendt til Skandinaviens med Evangeliets velsignelsesrige Budskab. Kun lidt over 2 Aar efterat han, med 143 kjække Pionerer, først betraadte Utahs Jord, kaldte han, (eller Herren formedelst ham,) de Missionærer, som bragte det gjengivne Evangelium til disse Lande. Der var

den Gang endnu ikke Religionsfrihed her; Folkets Sprog, Sæder og Skikke, og vistnok ogsaa deres Historie og Love, vare ham ubekjendte, men „Herrens Ord skete“, og hans Tjenere adløde. Resultatet er overvældende storartet, idet mange Tusinde Mennesker nu i Utah og de omliggende Territorier prise Gud for Profeten Brigham Young og Apostelen Crastus Snow, som have været Midlerne i Herrens Haand, hvorved de havde opnaaet alle de aandelige saa vel som timelige Goder, der nu ere blevne dem og deres Børn til Del i deres nye Hjem i Amerika. Naar man betragter den Omstændighed, at næsten alle disse Mennesker vare meget fattige, paa den Tid, da de bleve bekjendte med Evangeliet og at dette strax opvakte en brændende Længsel hos dem efter at samles med deres Troesfæller i Amerika, men ikke paaviste Maaden eller hvorfra Midlerne til denne storartede Emigration skulde komme, som siden hvert er Aar gaaet for sig, saa kan man ikke andet end forbauses derover og maa, som Telegrafens store Opfinder, spørge: „Hvad har Gud gjort for os?“

Hans trofaste Medarbejder og Raadgiver i Præsidentkabet over Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, Apostelen Heber E. Kimball, var ogsaa en højt mærkelig Mand og anerkjendt Profet blandt Herrens Folk. Man hører endnu ofte mange interessante Anekdoter om ham, som stiller ham paa en fremragende Plads imellem Guds Profeter i de sidste Dage. Saaledes udtalte han, ved en vis Lejlighed til Alles Forbauselse

følgende Profeti — paa en Tid da de Hellige vare meget modfaldne, paa Grund af den store Mangel paa mange af Livets første Fornødenheder, som den Gang herskede — „de Hellige skulde kun være ved godt Mod; thi inden eet Aar var forløben, skulde de kunne kjøbe næsten Alt, hvad de behøvede og ønskede, billigere i Saltjøstaden, ind i Ny York.“

Man tænke sig en Mand, som giver et saadant Løfte midt i en Ørken, hvor der ikke endnu fandtes en eneste Kjøbmand, og tillige erindre, at Fragten paa alle Slags Varer senere, da de bleve regelmæssigt indførte til Utah, almindeligvis løb op til omtrent en Krone pr. Pund for Transport med Bogne fra Handelsstæderne langs Missourifloden til Saltjøstaden, og man maatte fristes til at tro, at Manden, paa den Tid, enten gjorde sig lystig paa Folkets Bekostning eller selv var en Aar; og dog gik denne, som saa mange andre af hans Profetier bogstavelig i Opfyldelse til bestemt Tid.

I Aaret 1849 udbrod nemlig den saakaldte Guldfeber i de forenede Stater. Nogle Brodre af Mormonbataljonen, der var bleven opløst i Kalifornien efter at Krigen med Mexiko var endt, havde tilfældigvis, eller ved Forsynets Styrelse, opdaget de rige Guldflejer ved Sacramento-Floden. Saa snart Nygdet naaede til de østlige Stater, bleve Tusinder grebne af Begjærligheden efter Guld. Kjøbmænd og Præster, Haandværkere og Pengemænd, Jurister og Skæltringer blandede sig i den rivende Folkestrom, der ilede mod det nye „El Dorada“ og da næsten ingen af dem nogenstinde tidligere havde foretaget

en saa lang Vandrejse, eller havde haft nogenstomhelst Erfaring i Karavanlivet, saa blev Resultatet, at da de ankom til „Mormonlandet“, saa vare deres Trædhr saa udmattede, at de ikke formaaede at fortsætte Rejsen længere. De tungt belæssede nye velslydte Bogne bleve, tilligemed deres værdifulde Indhold af allehaande nyttige Gjenstande, salbudte for friske Heste, Muldhr og Oger, da de utaalmodige guldføgende Emigranter ikke kunde give enten sig selv eller Dyrene Tid til at samle Kræfter, ved at blive til næste Aar. Man fik derfor med Forbauselse og Glæde, se at Heber C. Kimbals Profeti, som han havde udtalt Aaret iforvejen, nu gik i Opfyldelse, idet man fik kjøbe alle Slags Værktøj, Klæder, Bogne og selv Levnetsmidler langt billigere end man kunde kjøbe disse Varer i de østlige Stater.

Naar Agabus, kaldes en Profet, fordi han tog Pauli Bælte og dermed bandt sig selv, og sagde: „Saaledes, siger den Helligaand, skulle Joderne gjøre med den Mand, som dette Bælte tilhører“ og ved en anden Lejlighed forudforlyndte en stor Hungerød, som senere indtraf i Keiser Claudius's Regjerings-tid, (Ap. Gj. 11, 27; 21, 10-11) saa tør man vel, med Rette ogsaa regne Heber C. Kimball, som en af Guds Profeter i de sidste Dage.

Han var den, der i Forening med Andre, aabnede Evangeliets Dør for Europa's Befolkning — og af Frugterne skal man kjende Træet — og hans Nidkærlighed i Herrens Tjeneste, som en Apostel og Profet, vil aldrig glemmes af dem, som have kjendt ham, hvoriblandt den, som dette skriver, er Gen.
(Slattes i næste Nr.)

Guddommelig Inspiration.

(Fra Deseret News.)

Det er os en Fornøjelse at finde, i en ledende Artikel i »the Christian Union« (den kristelige Forening) en meget bestemt udtalt Aerkjendelse af den Læresætning, at man kan spore den guddommelige Inspiration og dens Virkninger ogsaa udenfor den kristne Theologi's Omraade. Dr. Hyman Abbot skriver nemlig, i nævnte Blad, følgende:

„Næsten alle Mennesker tro paa Gud. Gudsfornegtelse — oplyst, videnskabelig Gudsfornegtelse — findes i Virkeligheden ikke mere. De fleste Mennesker tro paa en Gud Fader; en Gud som har, eller en Gang har haft noget at gjøre med Menneskeslægten; en Gud, som er, eller en Gang var tilstede og lod sin Røst høre, iblandt Mennesker. At tvivle om, at Gud inspirerede Moses eller Paulus, er det samme, som at være uden Tro, men de fleste Mennesker ville dog gjerne indskrænke Inspirationen til en vis Del af den menneskelige Familie, en vis Tid og til en vis ejendommelig Slags Virkning paa Sindet. De tro, at Gud udvalgte en lille Provins, omtrent saa stor, som Staten Vermont (eller mindre end Danmark) og at han der lod sin Røst høre, men forholdt sig taus alle andre Steder; at han udvalgte blot en vis bestemt Tidsperiode, indbefattende omtrent atten Hundrede Aar, og i den Tid, af og til, lod sin Røst høre, men til alle andre Tider var stum; at han valgte en vis Klasse, hvem han saa inspirerede ved sin Aand og indgav aandeligt Liv, men lod, paa samme Tid, alle andre Klasser være uden den mindste Paavirkning af Aandens Op-

lysning. Dette forekommer mig det samme, som at formode, at Solen kun var bestemt til at skinne paa een enkelt Høve og der, kun paa een Slags Blomster. Dette kommer aldeles i Modstrid med Bibelens Lærdomme. Guds Kjærlighed er lagt for Dagen i alle hans Gjæringer; hans Røst lyder i hvert et Hjærte, som vil lytte til. Den lod til Abraham, medens han var blandt Afgudsdyrkere i Kaldæa; til Melchisedek, Freds fyrsten, og til Balaam, Orkenens Profet. Hvorfor skulle vi da tænke, at den Intet havde at gjøre med Buddha, Reformatoren i Indien, eller Sokrates, Grækenlands Profet? — Hvad var da Meningen den Gang Kristus aandede paa sine Disciple og sagde: „Annammer den Helligaand?“ — Hvad mente han med den Forjættelse, som han gav dem ved Afskeden: „Se, jeg er med Eder, indtil Verdens Ende?“ — Hvad er Meningen med Peters Løfte: „I skulle annamme den Helligaands Gabe, thi Eder og Eders Børn hører Forjættelsen til, og saa mange, som ere langt borte, hvilke- somhelst Herren, vor Gud vil kalde dertil?“ — Hvad menes der med Pauli Bøn: „At Kristus, formedelt Troen, maa bo i Eders Hjærter . . . at I maa erholde en Fylde af Gud?“ — Naar en saadan Bøn, gjennem Erfaring blandt Menneskene, viser sig at være besvaret og opfyldt, hvad Slags Inspiration kan man saa antage, at der er holdt tilbage for mere begunstigede Sjæle?

„Gud inspirerede Noa, som var Skibsbygger, og Hsaak, som var en Kvægopdrætter, saa vel som Josef, der,

ved at drive en storartet Handelsforretning i hvy Aar, frelst en hel Nation fra Hungersbøden. Ligeledes inspirerede han Moyses, som Lovgiver, David, som Poet, og Paulus, som Prædikanant. Ligeledes viser den bibelske Historie os mange Exempler paa Inspiration i Livets almindelige Syssler. Bezaleel*) var Arkitekt, og blev inspireret af Gud til „at arbejde i Sølv og Guld, i at udhugge i Sten og udfjære i Træ og til at gjøre allehaande Gjærning“ vedrørende Tabernaklet. Gud fyldte ham med Visdom, Forstand og Kundskab til Udførelsen af sit Arbejde. Han inspirerede ham ligesaa meget til at blive en dygtig Billedsfjærer, Tømmermester, Murer og Dekorator, som han inspirerede Aaron til at blive Præst eller Moyses til at være Lovgiver.“

— Alt dette er netop ren, uforfalsket „Mormonisme“. Det har mange Gange givet Anledning til Brede eller Latterliggjørelse af Josef Smith og Brigham Young nærede saadanne Ansættelser; men det er ikke desto mindre overensstemmende med Bibelen og Sandheden. Det er et Grundprincip i Jesu Kristi Religion. En Kirke, der ikke er i Besiddelse af den Helligaand, der er en levende og virksom Inspiration, og staar i Forbindelse med Faderen og Sønnen, som aabenbarer guddommelige Sandheder, baade de forbigangne, nærværende og tilkommende, som er „Vidnesbyrdet om Jesus, nemlig Profetiens Aand“,

en Saadan er ikke Kristi Kirke eller Guds Kirke, men blot en Organisation, der mangler alle de væsentligste Kjendetegn, der karakteriserede den Religion, som Frelseren indstiftede, idet de paastaar, at Andre, der besidde og nyde disse Betsignelser, enten ere Bedragerer eller Bedragne. Man burde heller ikke paastaar, at Alt, hvad man ikke selv har erfaret er upaalideligt. Det vilde hverken være overensstemmende med Videnskab eller Vessedenhed. Saadanne Menneſter maa man have Medlidenshed med, ligesom med de stakkels Blinde. Ungen burde være saa arrogant at stille sig op som Dommer og med Foragt se paa det, som man selv ikke for nærværende kan faa Forstand paa.

Troen behøver at plejes og næres. — Vantroen er een af vor Tids værste Ulemper. Enhver, som søger at forøge Troen paa Gud og opmuntrer sine Medmenneſter til at søge, at sætte sig i nærmere Forbindelse med en højere Magt, er Menneſteslægten's bedste Ven. De, som tro paa Gud, burde ikke undlade, at gjøre Brug af Gudsdyrkelse, Takkigelse og Bøn, saa vel som de andre Naademidler, der ere indstiftede for at føde og udvikle Menneſket i aandelig Henseende, men benytte dem ligesaa vedholdende og regelmæssigt, som de indtage deres daglige Maaltider eller tilfredsstiller deres literære Trang.

Blanding.

Et stort Tidens Tegn. For en Tid siden berettede Bladene, at Baron Rothschild havde kjøbt en hel By med omliggende Marker, Huſe osv. i Palæstina, for at befordre Jødernes Indsamling. I denne Anledning sender Dr. Ed. Jsaacson**) i American Fork, Utah, en Overtættelse fra det hebraiske Blad Hamagid, der udgives i Frankfurt am Main i Tyskland, hvor Baron Carl Meyer Rothschild bor. Nævnte Blad er dateret 19de Maj dette Aar: Juleaften 1888 afholdtes i Paris

*) 2 Moſe 31, 1—11.

**) Dr. Edward Jsaacson var, før sin Omdendelse til Evangeliet, jødisk Rabbiner eller Præst i Wien.

en Konference, over hvilken Baron Carl Meyer Rothschild præsiderede. Hensigten med Mødet var, at tilvejebringe Midler til Rettelse for Jødernes Indsamling til Palæstina. En Komité valgtes, bestaaende af: Baron Carl M. Rothschild, 1ste Præsident, Baron Solomon Hirsch, 2den Præsident, Alfonso Rothschild, 3die Præsident, Hon. Sigio Montefiore, 1ste Vicepræsident, Baron Bleicholder, 2 ditto, OVERRABBI Adler i England, 3 ditto, Lord E. M. Rothschild, Kassierer, Hon. Adolph Wertheimer, Hovedsekretær, OVERRABBI Zsidor i Frankrig, korresponderende Sekretær, osv. Derefter fremstod Carl M. Rothschild og sagde: „Mine kjære Medbrødre. Som den ældste i denne Komité er det maasse min Pligt at være den første til, at tegne mig, som Bidragyder, paa Subskriptionslisten; jeg tegner mig derfor personlig for fem Millioner Franks.“ En Storm af Begejstring udbrod ved disse Ord. Alles Sjæle rettedes nu mod Millionæren Baron Hirsch, der i Grunden er Hovedmanden for hele Foretagendet og som desuden staar paa en god Fod med Sultanen af Tyrkiet, med hvem han har staaet i Forretningsforhold i mange Aar; han har tillige anlagt alle Jernbanerne i Tyrkiet. Baronens rejste sig og sagde: „Jeg har i Norges beordret min Sekretær til et indbetale femten Millioner Franks til den Mand, som af denne Komité maatte blive valgt til Kassierer.“ Nu kjendte Jubelen ingen Grænser, og Baron Rothschild udbrod: Det er meget, meget liberalt! Hvad Summer de andre Pengesyrerter tegnede sig for, blev ikke offentliggjort ved Konferencen, men man antog, at inden Mødet hævedes, havde Kassieren modtaget Anvisninger for et samlet Beløb af mere end fyrrethve Millioner, der skal anvendes til Indkjøb af Land i deres kjære Palæstina. Siden December er der strømmet Millioner ind fra alle Verdens Kanter.

Dette er unægteligt et stort Tidens Tegn for Profetiernes Opfyldelse.

Dødsfald.

Niels Craustus Christensen, Søn af C. C. A. Christensen og Elise Rosalie, afgik ved Døden, formedelst et Ulykkestilsælde, der indtraf medens han var beskæftiget ved en Saugmølle, den 24de Juni d. A. Han blev ramt paa Halsen af et Brædt, som han netop var i Færd med at tage fra Saugen, paa en saadan Maade og med en saadan Kraft, at han døde øjeblikkelig, uden at give et Suk. Den Aføde var født i Mt Pleasant, Utah, den 28de November 1869 og var følgende næsten 20 Aar gammel.

Skal trostesløs mit Tab jeg kun beklage,
Dg kun i Døden se en Fjende grum?
Skal jeg fortvivlet onste ham tilbage,
Dg ikke lade Haabet finde Rum?

Nej, lad i Fred kun Graven støvet gjemme,
Dg Slægt og Venner føle Savnet her —
Han hjæset er blandt bedre Venner hjemme,
Dg lykkelig og fri sig føler der. C.

Rettelse. Paa Side 314 i Brevet til Præsident C. D. Fjeldsted, andenlinie fra oven staar: December, læs: Juni.

Et nyt Skrift et udkommet under Titlen:

Guddommelig Myndighed eller Evangeliets Gjengivelse.

Konferencepræsidenterne ville behage at indsende deres Rekvizitioner for samme.

Indhold.

Tale af Præsident Cannon	321	Guds Profeter i de sidste Dage	332
Kostbare Perler	326	Guddommelig Inspiration	334
Red. Bem.:		Blanding (Et stort Tidens Tegn).	335
Agt paa Tidernes Tegn	328	Dødsfald	336
Afsløsning, Beskikkelse	331		

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. D. Fjeldsted, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. C. Vording (S. Petersen).